

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43CoKR/3/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119322446
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Jamrišková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6119322446.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Jamriškovej, PhD., členov senátu JUDr. Mariána Blahu a Mgr. Miriam Kamenskej v právnej veci žalobcu I. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XXX/XX, XXX XX S. J., proti žalovanému O. I. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. M. R. R. XXXX/XX, XXX XX A., podnikajúca pod obchodným menom Alena Balážová - ELLE, s miestom podnikania Štvrť M. R. Štefánika 2425/10, 984 01 Lučenec, IČO: 10 865 578, o zrušení oddĺženia pre nepoctivý zámer žalovaného, o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 5Odi/10/2019-116 zo dňa 30. júla 2020 takto

rozhodol:

I. Rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 5Odi/10/2019-116 zo dňa 30. júla 2020 p o t v r d z u j e .

II. Žalovanému p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie vo výroku I. žalobu zamietol. Vo výroku II. rozhodol, že žalovanému nepriznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou dňa 09.07.2019 domáhal zrušenia oddĺženia žalovaného pre nepoctivý zámer podľa § 166g ods. 2 písm. c), e) f), g), h), l) zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a z dôvodu podľa ustanovenia § 166g ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z.. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaný nevyňaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh a ani snahu získať zamestnanie. Žalovaný dovŕšil 53 rok života, netrpí žiadnym závažným ochorením, ktoré by mu bránilo vo výkone zamestnania a ako vysokoškolsky vzdelaná osoba v odbore ekonómia, mal možnosť sa zamestnať. Žalovaný od roku 1992 do roku 2018, t.j. 26 rokov vykonával poradenstvo v oblasti účtovníctva na základe živnostenského oprávnenia, ale odmeny za vykonané služby poberal v hotovosti, nakoľko nemá v banke podnikateľský účet, ani bežný účet pre fyzické osoby. Avšak túto skutočnosť žalovaný správcovi konkurznej podstaty neoznámil, čím sa dopustil porušenia ustanovenia § 166g ods. 2 písm. c) zákona č. 7/2005 Z.z. Žalovaný sa odhlásil z trvalého a z prechodného pobytu na území Slovenskej republiky, trvalý pobyt uvádza iba mesto Lučenec a javí sa, že má pobyt v niektorom zo susedných štátov, pravdepodobne v Maďarsku, nakoľko sa nachádza len 30 km od Lučenca a teda žalovaný nemá na území Slovenskej republiky centrum hlavných záujmov, čím došlo k porušeniu ustanovenia § 166g ods. 2 písm. l) zákona č. 7/2005 Z.z.. Žalovaný vykonával aj činnosť rozhodcu Rozhodcovského súdu Lučenec s. r. o., Cintorínska 7, 984 01 Lučenec, pričom aj za túto činnosť poberal odmenu. Nakoľko v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu žalovaný aktívne podnikal v zmysle živnostenského oprávnenia a za predmetné činnosti poberal finančnú odmenu, nie je možné ho považovať za platobne neschopného. Zo správania žalovaného v čase pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu vyplýva, že sa spoliehal na riešenie jeho záväzkov v konkurznom konaní alebo

inštitútom splátkového kalendára, z čoho vyplýva jeho nepoctivý zámer v zmysle § 166g ods. 2 písm. g) zákona č. 7/2005 Z.z a tým mal v úmysle aj poškodiť veriteľov, čím porušil ustanovenie §166g ods. 2 písm. h) zákona č. 7/2005 Z.z. Z uvedeného je možné usudzovať, že sa žalovaný úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu, čím porušil ustanovenie § 166g ods. 2 písm. e) zákona č. 7/2005 Z.z.. Žalobca tiež žiadal, aby súd v zmysle § 166g ods. 3 zákona č. 7/2005 Z.z. prihliadal prísnejšie na skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer dlžníka. Žalovaný mal udelené živnostenské oprávnenie a bol členom predstavenstva v akciovej spoločnosti. Žalovaný vedel akým spôsobom prebieha konkurzné konanie a ako je možné vyhýbať sa dlhom, keďže jednu spoločnosť priviedol do konkurzného konania a je možné predpokladať, že žalovaný bude opakovane podávať návrh na vyhlásenie konkurzu. Žalovaný nebol ochotný uhradiť ani jednu splátku po dobu piatich rokov, pričom istina dlhu žalobcu vo výške 1.800,- Eur nie je devastujúcou pre žalovaného. Predmetná pohľadávka vznikla obývaním bytu, ktorý bol vo vlastníctve V.T.C. a.s., Lučenec, za ktorý žalovaný neplatil nájom a v uvedenej spoločnosti je vedený ako člen predstavenstva. Správca konkurznej podstaty predmetnej spoločnosti v rámci konkurzu pohľadávku predal a zmluvou o postúpení pohľadávky postúpil na žalobcu. Žalobca sa obrátil na exekútora, zaplatil poplatky za vydanie poverenia a exekútor vydal upovedomenie o začatí exekúcie, ktoré bolo riadne doručené dlžníkovi. Na základe vyhláseného konkurzu, exekučné konanie ďalej neprebieha.

3. Žalovaný žalobu považoval za nedôvodnú, nakoľko vynaložil snahu a úsilie k tomu, aby zákonným spôsobom riešil svoju situáciu a mohol normálnym spôsobom žiť bez obáv o svoju rodinu, deti. Žalovaný okamžite od ukončenia vysokej školy v roku 1989 začal podnikáť. Po materskej dovolenke v roku 1992 si otvoril požičovňu svadobných šiat, následne si otvoril prevádzky s maloobchodom, mal veľkoobchod s plavkami, prevádzkoval videopožičovňu. Od roku 1992 žalovaný sústavne pracuje bez prerušenia, bez dovolení, bez PN, bez poberania akýchkoľvek dávok. Ustanovenému správcovi konkurznej podstaty O. E. U. žalovaný poskytoval požadovanú súčinnosť, dostavil sa do kancelárie správcu a zodpovedal na všetky dotazy týkajúce sa prebiehajúceho konkurzného konania. Niekoľkokrát so správcom komunikoval telefonicky a prostredníctvom emailu. V návrhu na vyhlásenie konkurzu uviedol všetok majetok, ktorý bol v jeho vlastníctve v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu. Nepodával návrh ako nemajetná osoba a ani sa tohto majetku nezbavil pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu. Ustanovený správca konkurznej podstaty tento majetok predal v ponukovom kole, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 133/2019 zo dňa 12.07.2019 za sumu 371,- Eur. K tvrdeniu žalobcu, že žalovaný nevyužil ponuku pracovných miest, ktorú žalobca predložil v žalobe, žalovaný uviedol, že sa jedná o hypotetické ponuky stiahnuté z internetu za účelom vykreslenia žalovaného ako osoby, ktorá nemala záujem o žiadnu prácu. Mesiac po vyhlásení konkurzu, t.j. od 18.10.2018, sa žalovaný zamestnal na trvalý pracovný pomer. Hlavným dôvodom pozastavenia živnosti a zamestnania sa na pracovnú zmluvu bola skutočnosť, že žalovaný nedokázal platiť poisťné odvody, čím sa snažil zabrániť vzniku ďalších dlhov, nakoľko exekučné konania voči žalovanému boli najmä pre nezaplatené odvody. Zlá finančná situácia a dlhy vznikli z dôvodu pôžičiek bývalého manžela. Žalovaný sa snažil vzniknuté dlhy splácať. Exekútori mu vydražili za účelom uspokojenia veriteľov chatu, byt a auto. Žalovaný z mesta Lučenec nikdy neodišiel, v byte na ul. S. X býval do 31.03.2018. Dôvod trvalého pobytu v meste Lučenec, je zrušenie trvalého pobytu novým majiteľom bytu R. M. R. R. XX, ktorý bol vydražený ešte v roku 2011. Na pošte si žalovaný zriadil POST BOX, kde preberal všetky písomnosti. Za činnosti spojené s výkonom funkcie člena predstavenstva akciovej spoločnosti V.T.C., a.s. „v konkurze“ nepoberal žiadne odmeny. Na predmetnú akciovú spoločnosť bol podaný veriteľský návrh na vyhlásenie konkurzu, a uvedená spoločnosť sa dostala do konkurzu v roku 2010, takže táto skutočnosť nemala vplyv na konkurz, ktorý je predmetom tohto konania. Nakoľko sa žalovaný nebránil žiadnej ponúkanej práci, vykonával činnosť rozhodcu Rozhodcovského súdu Lučenec s. r. o., ale nemal právnické vzdelanie, no súhlasil s tým, že bude vystupovať ako rozhodca. Žalovaný pôsobil ako rozhodca od roku 2010 do roku 2015 a vykonával ekonomické a administratívne práce, pričom rozhodovali rozhodcovia, ktorí mali na túto činnosť adekvátne vzdelanie a vedomosti. Rozhodcovský súd však nedosahoval také príjmy z poplatkov za rozhodcovskú činnosť, aby pokryl všetky náklady. O tom, že žalovaný nemal nepoctivý zámer svedčí aj skutočnosť, že dňa 28.09.2019 žalovanému zomrel otec a o tejto skutočnosti upovedomil aj ustanoveného správcu konkurznej podstaty, nakoľko si je vedomý, že dlžník v prípade nie nepatrného dedenia má ponúknuť aspoň polovicu takéhoto zdroja dobrovoľne veriteľom na uspokojenie nevymáhateľnej pohľadávky.

4. V replike žalobca uviedol, že žalovaný poskytoval súčinnosť iba správcovi konkurznej podstaty, avšak veriteľom neposkytoval žiadnym spôsobom súčinnosť. List, ktorým žalobca navrhol žalovanému

splátkový kalendár, žalovaný neprevzal a takýmto spôsobom konal niekoľkokrát, čím sa úmyselne vyhýbal splácaniu svojich dlhov. Žalovaný súvisle a dlhodobo vytváral dlhy. V skutočnosti vlastníkom bytu v bytovom dome na ulici R. M. R. R. XXXX/XX, A. sú deti žalovaného, ktoré predmetnú nehnuteľnosť získali titulom Darovacej zmluvy č. V 516/16 dňa 23. 03. 2016. Žalovaný aj po vyhlásení konkurzu neplatí odvody a je dlžníkom v Sociálnej poisťovni a Všeobecnej zdravotnej poisťovni. Taktiež má dlh voči finančnej správe vo výške 330,33 Eur, pohľadávka Sociálnej poisťovne predstavuje sumu 8.619,26 Eur a pohľadávka Všeobecnej zdravotnej poisťovne sumu 598,85 Eur.

5. Súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca ako veriteľ žalovaného disponuje aktívnou legitimáciou a žalobu podal v zákonnej lehote do šiestich rokov od vyhlásenia konkurzu na majetok žalovaného. Súd prvej inštancie konštatoval, že na žalovaného prihliadal prísnejšie z dôvodu, že žalovaný je nepochybne vysokoškolsky vzdelaná osoba v odbore ekonómia, má skúsenosti s podnikaním, nakoľko od roku 1992 do roku 2018, kedy si pozastavil živnosť, podnikal ako ekonomický a účtovný poradca, od roku 2009 pôsobil ako člen predstavenstva v obchodnej spoločnosti V.T.C., a.s. „v konkurze“, Lučenec, v 2010 - 2015 pôsobil ako rozhodca Rozhodcovského súdu Lučenec, s. r. o., Lučenec, IČO: 45 494 134, a teda je teda dôvodný predpoklad, že problematike oddĺženia pochopí nepochybne lepšie ako iná skupina dlžníkov a jedinou okolnosťou, ktorá by odôvodňovala miernejšie posudzovanie poctivosti zámeru, bola strata obydlia žalovaného.

6. Podľa súdu prvej inštancie žalovaného možno považovať za platobne neschopného, nakoľko je na jeho osobu vedených 26 exekučných konaní, a tým platí domnienka, že bol v omeškaní s plnením finančného záväzku viac ako 180 dní viacerým veriteľom. Najstaršie exekučné konanie je voči žalovanému vedené od roku 2006, čo vyplýva z indikatívnej informácie z Centrálného registra exekúcií zo dňa 16.08.2018, ktorá bola predložená žalobcom. Vzhľadom na to, že exekučné konanie je možné začať len na podklade vykonateľného exekučného titulu a dosiahnutie vykonateľného exekučného titulu možno až po jeho splatnosti a exekučné konanie bolo vyvolané v roku 2006, podľa súdu prvej inštancie možno skonštatovať platobnú neschopnosť.

7. Podľa súdu prvej inštancie spornou skutočnosťou v konaní bolo, či žalovaný mal finančné prostriedky na úhradu svojich dlhov a tieto neuhrádzal, pretože tak nechcel urobiť. Tento názor vyjadril žalobca. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že u žalovaného sa nejednalo o situáciu, že by mal finančné prostriedky a dlhy nechcel uhrádzať. Žalovaný súdu prvej inštancie preukázal, že mal viacerých veriteľov a do procesu oddĺženia vstupoval preto, že už zo svojich príjmov nebol schopný uhrádzať všetky záväzky voči veriteľom. Je pravdou, že žalovaný od roku 2009 pôsobil ako člen predstavenstva v obchodnej spoločnosti V.T.C., a.s. „v konkurze“, avšak táto spoločnosť dňa 20.02.2010 vstúpila do konkurzu, kde povinnosť spravovať majetok prešla podľa § 44 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. na správcu konkurznej podstaty. To znamená, že aj v prípade, ak by žalovaný poberal nejakú odmenu za výkon tejto funkcie, tak tomu mohlo byť v trvaní jedného roka, nakoľko počas prebiehajúceho konkurzu to už neprichádzalo do úvahy. Na tento príjem, nakoľko mohol byť teoreticky vyplatený pred ôsmymi rokmi pred vyhlásením konkurzu, nemohol súd prvej inštancie prihliadať, nakoľko v spore ani nebolo preukázané, že bol žalovanému vyplatený. Rovnaká situácia nastala v prípade odmeny, ktorá mala byť žalovanému údajne vyplácaná za činnosť rozhodcu. Žalovaný pôsobil ako člen rozhodcovského súdu v rokoch 2010 - 2015, t.j. najneskôr tri roky pred vyhlásením konkurzu. Všetky tvrdenia žalobcu ohľadom vyplácanej odmeny zostali z jeho strany len v rovine tvrdení a na ich preukázanie nebol navrhnutý žiaden dôkaz. Zo strany žalobcu neboli súdu prvej inštancie navrhnuté dôkazy ani na preukázanie skutočnosti, že v hotovosti inkasoval odmenu, keď ako živnostník vykonával účtovnícke a ekonomické práce a poradenstvo a tento procesný útok žalobcu zostal len v rovine odhadov a tvrdení. Súd prvej inštancie pritom poznamenal, že v spore je práve povinnosťou žalobcu nielen dané skutočnosti tvrdiť, ale na podporu svojich tvrdení aj súdu dôkazy predložiť a pokiaľ to nie je v jeho možnostiach, požiadať súd o ich vykonanie. Je nepochybné, že žalovaný od roku 1992 do roku 2018 pôsobil ako samostatne zárobkovo činná osoba, ktorá má povinnosť predkladať daňové priznania a viesť účtovníctvo. Aj napriek tejto skutočnosti žalobca súd prvej inštancie nepožiadaval o vykonanie tohto dôkazu. Súd prvej inštancie preto dospel k názoru, že zo strany žalobcu nebolo preukázané, či a akú odmenu žalovaný poberal ako samostatne zárobkovo činná osoba a nebolo preukázané, že žalovaný bol schopný všetky dlhy splácať a teda nebol platobne neschopný. Na základe uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní nebolo preukázané, že žalovaný v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu nebol platobne neschopný a preto v návrhu uviedol nepravdivú informáciu ohľadom jeho platobnej neschopnosti.

8. Súd prvej inštancie zdôraznil, že naplnenie znakov nepoctivého zámeru v tom smere, že dlžník sa úmyselne privedie do platobnej neschopnosti len za tým cieľom, aby bol oprávnený podať návrh na oddĺženie, vidí v takom konkrétnom správaní dlžníka, ktorý úmyselne a zámerne vytvára podmienky na to, aby sa dostal do platobnej neschopnosti. To znamená, žalobca v spore o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer musí súdu preukázať, že dlžník sa tak správal úmyselne. V posudzovanej veci však žalobca súdu prvej inštancie nepreukázal, že by žalovaný podnikol akékoľvek úmyselné konanie, ktorým by sa zámerne privedol do stavu platobnej neschopnosti. Úmysel dlžníka tak súdu prvej inštancie preukázaný nebol, a preto súd prvej inštancie mal za to, že v zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. je preukázaná platobná neschopnosť dlžníka.

9. K dôvodu na zrušenie oddĺženia pre skutočnosť, že žalovaný sa pri preberaní svojich záväzkov spoliehal na to, že svoje záväzky bude riešiť oddĺžením a mal snahu poškodiť veriteľa alebo zvýhodniť veriteľa, pričom u oboch dôvodov musí byť splnená podmienka, že sa tak dlžník choval pred podaním návrhu, súd prvej inštancie uviedol, že okolnosti tvrdené žalobcom žalobca bližšie nezdôvodnil, iba odcitoval ustanovenia zákona, ktoré danú problematiku upravujú. Žalobca však musí súdu uviesť také relevantné skutočnosti, ktoré súdu indikujú, že dlžník sa vyslovene spolieha pri preberaní záväzku, najčastejšie v tesnej súvislosti s podaním návrhu, na to, že tento dlh bude riešiť konkurzom. Nahliadnutím do výpisu z Centrálného registra exekúcií predloženého žalobcom, mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný mal veľké množstvo dlhov, ktoré boli vymáhané exekučne v priebehu rokov 2016 - 2017, to znamená ide o dlhy „staré“. Žiadny zo záväzkov nevznikol bezprostredne pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, a preto nemožno žalovanému pričítať úmysel, že pri preberaní záväzkov sa spoliehal na to, že tieto dlhy bude riešiť oddĺžením. Pokiaľ by súd každého dlžníka, ktorý využije zákonnú úpravu oddĺženia a rieši svoje dlhy oddĺžením považoval za nepoctivého, tak by tento inštitút úplne stratil opodstatnenie. Podľa súdu prvej inštancie v spore nebol preukázaný tento úmysel žalovaného. Rovnako nebolo dokázané, že žalovaný mal snahu poškodiť svojho veriteľa. Len zo situácie, že žalovaný nepreberal a nereagoval na návrh žalobcu na splátkový kalendár, nemožno vyvodzovať jeho snahu veriteľa poškodiť. Rovnako skutočnosť, že žalovaný nemal zriadený bankový účet, nemožno paušalizovať ako snahu o poškodenie veriteľa. Žalovaný priznal, že nemal dôvod zriaďovať bankový účet, ktorý by mu exekútor aj tak v konečnom dôsledku zablokoval. Počas niekoľko rokov prebiehajúcich exekučných konaní žalovaný s dvoma deťmi prišiel o strechu nad hlavou, chatu a auto a exekútorom uhrádzal záväzky aj v hotovosti. Žalobca uviedol, že vlastníkom bytu na ulici R. M. R. R. 10 sú deti žalovaného na základe Darovacej zmluvy, preto je tvrdenie žalovaného, že o byt prišiel na dražbe, chaotické. Súd prvej inštancie túto skutočnosť objasnil na pojednávaní vo veci samej, pričom žalovaný uviedol, že na danej adrese býval samotný dlžník a jeho rodičia s dvoma samostatnými bytmi. Byt dlžníka bol vydražený a jeho rodičia svoj byt darovali počas života deťom žalovaného, čo vyplýva aj z LV č. XXXX, k. ú. A., nakoľko sa tak chceli vysporiadať s vnúčatami. Aj samotný žalovaný nateraz obýva tento byt spoločne so synom a mamou, ktorá tam má zriadené právo bezplatného a doživotného užívania. Na túto skutočnosť teda súd prvej inštancie už ďalej neprihliadal. Ani týmito skutočnosťami žalobca súdu prvej inštancie dostatočným spôsobom nepreukázal, že žalovaný mal snahu poškodiť veriteľa tým, že sa dal oddĺžiť. Súd prvej inštancie pritom pripomenul, že žalovaný má okrem žalobcu ďalších veriteľov, ktorých záväzky sa stali splatnými skôr ako záväzok voči žalobcovi, ktorý nadobudol pohľadávku za odplatu vo výške 100,- Eur, preto bol žalovaný povinný plniť tieto záväzky pred dlhom voči žalobcovi.

10. Súd prvej inštancie považoval v konaní za nesporné, že žalovaný mal v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu centrum hlavných záujmov na území Slovenskej republiky a námietku žalobcu považoval za irelevantnú. Zo strany žalobcu sa jednalo o ničím nepodložené tvrdenie, že žalovaný má pobyt v niektorom zo susedných štátov, napr. v Maďarsku. Žalovaný na pojednávaní odmietol akékoľvek tvrdenie o tom, že by bol z mesta Lučenec kedykoľvek odišiel a navyše uviedol, že maďarský jazyk neovláda. V byte na ulici S. X v A. býval od roku 2011 do 31.03.2018, o čom súdu prvej inštancie doložil Dohodu o ukončení nájmu bytu. Súd prvej inštancie mal z obsahu spisu a rovnako aj z vyjadrenia žalovaného za preukázané, že žalovaný sa fyzicky zdržiaval na území Slovenskej republiky, kde sa stretával aj so záujemcami o služby, na území Slovenskej republiky mal majetok a rovnako dosahoval príjmy, ktoré zdaňoval. Práve z jeho podnikateľskej činnosti pochádza väčšina dlhov voči Sociálnej poisťovni a Daňovému úradu Lučenec. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti tiež poznamenal, že aj v prípade, ak by zo strany žalovaného došlo k zmene pobytu na územie iného štátu, automaticky to neznamená aj zmenu centra hlavných záujmov, pretože COMI (center of main interests) sa určuje v závislosti od kritérií, ktoré sú objektívne a zistiteľné tretími osobami a je potrebné ich posudzovať

komplexne, nielen s ohľadom na miesto kde sa osoba nachádza. Vzhľadom k tomu, že zo strany žalobcu nebol k tomuto dôvodu nepoctivého zámeru predložený žiaden relevantný dôkaz, súd prvej inštancie neprihliadal na tento dôvod ako na skutočnosť, ktorá by zakladala zrušenie oddĺženia žalovaného.

11. Žalobca napádal poctivosť zámeru žalovaného aj tým, že z jeho správania po podaní návrhu nemožno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, nakoľko žalobcovi ako veriteľovi neposkytol súčinnosť, návrh splátkového kalendára si neprevzal v odbernej lehote, zásielky od exekútora nepreberal a nevynaložil snahu získať zamestnanie, aj napriek tomu, že v okrese Lučenec je dopyt po zamestnancoch s ekonomickým vzdelaním. Súd prvej inštancie po posúdení všetkých predložených dôkazov dospel k názoru, že po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu, žalovaný konal poctivo a mal snahu napraviť svoje správanie pred vyhlásením konkurzu. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal aj na závery uznesenia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29 NSČR 47/2013. V tomto smere súd prvej inštancie prihliadal na správanie sa žalovaného, ktorý sa v rámci konkurzu snaží poctivo vysporiadať s veriteľmi a správcovi poskytoval potrebnú súčinnosť. Do konkurzu nevstupoval ako nemajetný, ale ponúkol na odpredaj svoj nehnuteľný majetok parc. č.:XXXXX, evidované na LV č. XXXX, k.ú. U. vo výmere 142 m² a pozemok parc. č.10255, evidované na LV č.: XXXX, k.ú. U. vo výmere 138 m², čo preukázal výtláčkom z OV č. 133/2019 zo dňa 12.07.2019. Rovnako o prebiehajúcom dedičskom konaní po zosnulom otcovi, žalovaný informoval správcu konkurznej podstaty. Súd prvej inštancie zároveň vyjadril presvedčenie, že dlžník sa po oddĺžení snaží napraviť stav, ktorý vyvolal predchádzajúcou nehospodárnou správou svojho majetku, pretože sa zamestnal na pracovný pomer. Z dôvodu, aby neprodukoval nové dlhy, pozastavil si živnosť a pravidelne uhrádza svoj záväzok voči Centru právnej pomoci ako oddĺžením nedotknutú pohľadávku podľa § 166c písm. b) zákona č. 7/2005 Z.z.. Podľa súdu prvej inštancie preto žalovaný preukázal poctivosť svojho zámeru pri oddĺžení a snahu vymaniť sa z dlhovej pasce zapríčinennej nielen konaním samotného žalovaného, ale aj bývalého manžela a opätovnú snahu zaradiť sa do spoločnosti ako poctivý občan.

12. Súd prvej inštancie tak po preskúmaní dôvodov na zrušenie oddĺženia a konania žalovaného pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu a po oddĺžení dospel k názoru, že nebolo zo strany žalobcu dostatočným spôsobom preukázané nepoctivé konanie žalovaného a ani úmysel žalovaného poškodiť veriteľov. Žalovaný využil zákonnú právnu úpravu oddĺženia a nespadá do skupiny dlžníkov s nepoctivým zámerom. Dlžník sa aj vlastným pričinením dostal do finančne nevládnuteľnej a ekonomicky neudržateľnej situácie, a preto podstúpil proces oddĺženia formou konkurzu. Svojim konaním po oddĺžení súdu prvej inštancie preukázal, že jeho snaha o opätovné sa zaradenie do spoločnosti bez záväzkov je skutočná. Na základe uvedeného a prihliadajúc na aktuálnu právnu úpravu poctivého zámeru, súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú.

13. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodoval tak, že úspešnému žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, nepriznal voči žalobcovi náhradu trov konania, nakoľko z obsahu spisu mal za preukázané, že mu ako úspešnej strane sporu žiadne trovy konania nevznikli.

14. V zákonom stanovenej lehote podal žalobca proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), c), d), f), h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, alternatívne aby odvolací súd žalobe vyhovel v celom rozsahu. Zároveň žiadal odvolací súd, aby žalobcovi priznal náhradu trov konania.

15. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), c) CSP žalobca uviedol, že o povolení konkurzu rozhodoval Okresný súd Banská Bystrica rozhodnutím 5OdK/459/2018, ktoré schválila sudkyňa JUDr. Dominika Rejdovianová. Žalobca podal návrh na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer dňa 08.07.2019. Dňa 30.07.2020 prebehlo pojednávanie a žalobu sudkyňa JUDr. Dominika Rejdovianová zamietla. O začatí konkurzu a zamietnutí návrhu na zrušenie oddĺženia rozhodla tá istá sudkyňa Okresného súdu Banská Bystrica. Podľa žalobcu pokiaľ o začatí konkurzu a o zrušení konkurzu pre nepoctivý zámer rozhoduje tá istá sudkyňa, je to hrubý zásah do ľudských práv a nemá nič spoločné so spravodlivým súdnym procesom. Na Okresnom súde Banská Bystrica pracuje 50 sudcov, preto o návrhu žalobcu mal rozhodovať iný nezaujatý sudca a nie sudca, ktorý konkurz povolil a má záujem na tom, aby sa konkurz čím skôr aj ukončil. Žalovaný pri podaní návrhu na oddĺženie v mesiaci august 2018 predložil asi 10 strán príloh, kde uviedol svoje majetkové pomery, aktíva + pasíva, hnutel'ny a nehnuteľný majetok, počet exekúcií atď. Tieto dokumenty boli zaslané Centrom právnej pomoci na Okresný súd

Banská Bystrica, kde sudkyňa JUDr. Dominika Rejdovianová tieto preskúmala a vydala rozhodnutie o vyhlásení konkurzu. Sudkyňa teda 2 roky pred pojednávaním o návrhu na zrušenie oddĺženia mala v rukách dokumenty, ktoré na pojednávaní boli zaradené ako dôkazy v prospech žalovaného. Takáto koncentrácia dôkazov v prospech jednej strany už pred pojednávaním je v hrubom rozpore so zásadou kontradiktórnosti vedenia pojednávania a je v rozpore so zásadou sudcovskej koncentrácie konania. Z toho vyplýva, že sudkyňa mala už pred pojednávaním v tejto veci rozhodnuté. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je rozhodnutím, ktoré nie je z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, rozhodnutím boli porušené základné práva žalobcu na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a článku 36 ods. 1 Listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru. Takýto stav je ale v právnom štáte neprípustný a je v príkrom rozpore s jeho zásadami, s Ústavou a medzinárodnými dohovormi garantovanými právami. Žalobca preto namietal vážnu procesnú vadu, keď neboli splnené procesné podmienky a rozhodoval sudca, ktorý mal byť vylúčený a rozhodovať nemal. Sudca mal pomer vecí, v ktorej rozhodoval a mal nepriamy právny záujem na výsledku prejednávanej veci. Za existenciu pomeru sudcu k veci považuje aj tú skutočnosť, že sudca získal o veci informácie inak ako predpísaným procesným spôsobom, to znamená inak ako dokazovaním a vnímaním všetkého, čo vyšlo za konania najavo. Sudca sa oboznámil s listinnými dôkazmi ešte predtým, ako vôbec začalo samotné konanie, preto pohľad sudcu na zistené skutkové okolnosti mohol byť ovplyvnený a deformovaný mimo procesným spôsobom ich zisťovania. Ak sudca vie o tom, že v konaní existujú skutočnosti, pre ktoré je z pojednávania a rozhodovania sporu vylúčený, tieto skutočnosti bezodkladne oznámi a spor pojednáva a rozhoduje aj naďalej, ide o závažné disciplinárne previnenie sudcu. Žalobca pritom poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Mcdo/21/2010.

16. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP žalobca uviedol, že konanie žalovaného je nevyhnutné posudzovať ako celok, a to od obdobia vzniku jeho dlhov, až do vyhlásenia konkurzu. Žalovaný nevyvinul žiadnu preukázateľnú snahu dlh splatiť, naopak, vyhýbal sa prevzatíu akejkoľvek úradnej pošty, súdne a exekučné spisy mu boli doručované pomocou verejnej tabule. Takéto úmyselné konanie žalovaného ako podnikateľa nemá s poctivým zámerom žiadne spoločné znaky. Žalovaný v minulosti nemal trvalý pobyt, k trvalému pobytu sa prihlásil až v októbri 2019 po vyhlásení konkurzu. Zákon č. 253/1998 Z.z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky v § 3 ods. 7 určuje povinnosť trvalý pobyt hlásiť a súd prvej inštancie sa s touto otázkou nezaoberal, porušenie zákona č. 253/1998 Z.z. žalovaným neskúmal, neprihliadal na to, ako na jeden z dôvodov ovplyvňujúcich nepoctivý zámer. Kedy nemá dlžník pri oddĺžení poctivý zámer, zákon stanovuje len demonštratívne, to znamená v súdnej praxi sa môžu vyskytnúť aj prípady, s ktorými zákon výslovne nepočíta. Ani formálne splnenie podmienky pre vyhlásenie konkurzu ešte neznamená, že žalovaný mal poctivý zámer, ktorý ani konkurzný súd v čase konania o oddĺžení neskúma. Znamená to, že formálne naplnenie podmienok pre vyhlásenie konkurzu nemôže byť argumentom na preukázanie poctivého zámeru žalovaného, ktorý sa skúma až v konaní začatom veriteľom potom, ako bolo oddĺženie konkurzom na jeho dlžníka povolené súdom. Žalovaný mal dostatok času na to, aby riešil vec a svoj dlh mimosúdne, čo neurobil, preto jeho konanie je po celý čas len špekulatívne, v snahe poškodiť žalobcu, čo nesporne napĺňa ustanovenie § 166g ods. 2 písm. g) a h) zákona č. 7/2005 Z.z. S tvrdením žalovaného, že nenaplnil žiadnu zo zákonných podmienok, ktoré sú negatívne vymedzené na to, aby mohol súd skonštatovať jeho nepoctivý zámer, sa žalobca nestotožňuje. Žalovanému už v čase, kedy úmyselne sa stal neplatičom, museli byť známe dôsledky takéhoto konania. Dlžník má poctivý zámer, ak z jeho správania po podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, najmä ak poskytoval správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť. Tieto dve podmienky naraz splnené neboli. - „a“ neumožňuje interpretovať dané spojenie ako vylučovací vzťah, nemožno ju zamieňať so spojku „alebo“. Žalobca preto namietá, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

17. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), f), h) CSP a s poukazom na ods. 10 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalobca uviedol, že súd prvej inštancie správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. Žalovaný je inžinier ekonómie, dlhodobo 26 rokov podnikal ako účtovník, daňový poradca, bol členom predstavenstva akciovej spoločnosti, bol rozhodcom v rozhodcovskom konaní. Dobre pozná ekonomické pojmy: úver, úroky, splátky, exekúcie atď. Žalobca mal za to, že tento prípad je potrebné subsumovať jednoznačne pod ustanovenie § 166g ods. 3 zákona č. 7/2005 Z.z. a je toho názoru, že súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil na základe akých právnych záverov dospel k tomu, že neuplatňoval prísnejšie skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer. V konaní

o zrušenie oddĺženia nie je vôbec relevantné to, či boli splnené formálne zákonné podmienky pre vyhlásenie konkurzu na majetok žalovaného a jeho oddĺženie, ktorými argumentoval žalovaný, o to skôr, že k oddĺženiu žalovaného reálne došlo pred dvoma rokmi. Ustanovenia o poctivom/nepoctivom zámere nabádajú súd, aby tento zámer neposudzoval len mechanicky, ale bol vedený pomocnými kritériami úvah jeho miernejšieho a prsnejšieho posudzovania od prípadu k prípadu a to najmä s ohľadom na osobu dlžníka a jeho životné skúsenosti. Súd prvej inštancie nerešpektoval uvedenne teoretické legislatívne vymedzenie procesu oddĺženia. Podľa gramatického a teleologického výkladu § 166g ods. 3 zákona č. 7/2005 Z.z. súd prvej inštancie mal prihliadať prsnejšie na skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer a tieto aj aplikovať. Správanie sa takéhoto nepoctivo konajúceho dlžníka nemôže poívať právnu ochranu, oddĺženie. Žalobca tiež namieta, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s odôvodnením, prečo neuplatňoval § 166g ods. 3 zákona č. 7/2005 Z.z., aby konanie žalovaného vyhodnotil prsnejšie. Je povinnosťou súdu uviesť v rozhodnutí dostatočne relevantné dôvody, na základe ktorých rozhodoval. Namiesto toho súd prvej inštancie vytvoril kreatívny výklad práva, ktorý je v príkrom nesúlade so znením právneho predpisu, ale v prekvapivom súlade so zaujmi žalovaného. Vykladať právnu normu proti jej zneniu flangrantne porušuje princíp právnej istoty. Jedine primerane odôvodnené súdne rozhodnutie umožní stranám oboznámiť sa s výsledkom rozhodnutia a pochopiť dôvody, na ktorých bolo založené. Zároveň len rozhodnutie splňajúce tieto podmienky je preskumatelne, preto rozhodnutie, ktoré neobsahuje základné atribúty, je možné považovať za závany zásah konajúceho súdu do práva na súdnu ochranu, príčom daný zásah je možné odstrániť len zrušením rozhodnutia.

18. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP a s poukazom na odsek 14. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalobca dal do pozornosti súdu, že rozhodcom v rozhodcovskom súde môže byť aj osoba, ktorá nemá právnické vzdelanie alebo prax v právnej oblasti. Súd prvej inštancie uveril tvrdeniam žalovaného, že pracoval zadarmo 18 mesiacov, ako člen predstavenstva V.T.C., a.s., 5 rokov pracoval zadarmo ako rozhodca a vykonával živnosť 26 rokov zadarmo. Aj súdu musí byť zrejmé, že žalovaný za svoju činnosť poberal odmenu, ktorú vzhľadom k tomu, že nemá a nikdy nemal zriadený bankový účet, inkasoval v hotovosti. Akokoľvek „tovnictvo“ v prípade, kde k toku peňazí dochádza v hotovosti do vrečka, je len fikcia a nemá iadnu vypovedaciu hodnotu. Navyše, nie každý subjekt je povinný viesť tovnictvo. Žalobca dáva do pozornosti súdu, že lehota na uchovanie útovných dokladov je 10 rokov. Žalovaný už pred rokom 2010 mal desiatky exekúcií, príčom na toto obdobie tovne doklady už neexistujú. Vzhľadom k uvedenému žalobca nepožiadal súd prvej inštancie o vykonanie tohto dôkazu.

19. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP a s poukazom na odsek 15. napadnutého rozhodnutia žalobca uviedol, že žalovaný súvisle a dlhodobo od roku 2006 - 2018 úmyselne vytváral dlhy, ktoré nesplácal, neplatil ani za byt. K dobrovoľnému plneniu nikdy nedošlo, výsledkom je 26 exekúcií vedených voči alovanemu. V čase, keď tieto exekúcie vznikli, dlžník vedel, že tieto dlhy splácať ani nechce ani nebude. Jedná sa o úmyselné pekulatívne chovanie žalovaného, ktorým sa zámerne priviedol do stavu platobnej neschopnosti. Žalovaný vzhľadom k svojmu vzdelaniu vedel, že svojim konaním sa dostane do stavu platobnej neschopnosti a bol s tým uzrozumený, že veritelia oprávnené začnú vymáhať svoje pohľadávky.

20. K odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), e), h) CSP a s poukazom na ods. 16. napadnutého rozhodnutia žalobca uviedol, že zákon č. 7/2005 Z.z. v § 166g ods. 2 písm. e) nestanovuje iadnu časovú lehotu, ktorá by sa mala skúmať ako správanie dlžníka pred podaním návrhu. Na základe gramatického výkladu pod pojmom „pred podaním návrhu“ možeme poítať všetky obdobia pred podaním návrhu, keď vznikli dlhy. Pokiaľ zákonodarca chcel vymedziť presné obdobie, mohol tak urobiť, aj v rámci novelizácií. Posledná exekúcia voči alovanemu je z roku 2018, príčom toto obdobie nie je možné vysvetľovať ako „starý“ dlh. Centrum právnej pomoci v Rimavskej Sobote, kde žalovaný podal žiadosť, v tom období bolo preťažené tisíckami iadosi o konkurz. iadať preto musel vyčkať 3-mesačnú čakaciu dobu. To znamená, že žalovaný už minimálne 3 mesiace vedel, že podľa žiadosť. iadosť o konkurz bol podaný v CCP v auguste 2018, ale pred podaním návrhu na konkurz v mesiaci mj, jún, júl 2018 sa alovanemu doručovali písomnosti z Daňového radu Banská Bystrica, pobočka Lučenec pomocou verejnej vyhlášky. Žalovaný je do dnes dlžníkom Finančnej správy. Nepreberanie poty je úmyselné konanie. Žaloba vo vyjadrení zo dňa 09.11.2019 ako prílohu č. 3 pripojil LV . XXXX na majetok vo vlastníctve žalovaného, na ktorom je zriadené záložné právo v prospech Daňového radu Banská Bystrica zo dňa 20.08.2018, t. j. v čase bezprostredne/tesne pred podaním návrhu na konkurz. Na tomto LV je ku dňu 15.03.2018 zriadené exekne záložné právo pre súdneho exekútora JUDr. Ing. D. G.. Žalobca konštatuje, že alovanemu bezprostredne/tesne pred podaním návrhu na konkurz vznikali dlhy, preto možeme alovanemu prítať úmysel, že pri preberaní zvzkov sa spoliehal na to,

že tieto dlhy bude riešiť oddĺžením. Žalobca namieta, že napriek tomu, že vo vyjadrení predložil tento dôkaz, ktorý vyplýva z verejného registra, súd prvej inštancie neprihliadol na neho, ako potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností. Žalobca namieta, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s odôvodnením, prečo neuplatňoval tento dôkaz z verejného registra, ktorým je list vlastníctva, ktorý zbavuje súd povinnosti vykonať dokazovanie o faktoch uvedených na ňom. Súd prvej inštancie opäť vytvoril kreatívny výklad práva, ktorý je v príkrom nesúlade so znením právneho predpisu, ale opakovane v prekvapivom súlade so záujmami žalovaného. Súd prvej inštancie vykonané dôkazy nevyhodnotil v súlade s § 185 ods. 2, § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom neodôvodnil podľa § 220 ods. 2 CSP. Nakoľko súd prvej inštancie tento predložený dôkaz neuplatňoval, žalobca v zmysle § 366 písm. c) CSP žiada odvolací súd o uplatnenie tohto dôkazu. Žalovaný zneužil na účel oddĺženia zákonodarcom prijatý legitímny inštitút až po dátume 01.03.2017, keď tak žalovaný mohol urobiť už aj v rokoch 2005-2017. Napriek tomu od roku 2006 - 2018 vytváral dlhy, ktoré nesplácal, čo svedčí o špekulatívnom úmyselnom konaní žalovaného, ktoré s poctivosťou zámeru jeho oddĺženia nemá nič spoločné.

21. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP a s poukazom na ods. 21. napadnutého rozhodnutia žalobca uviedol, že odvolávať sa v roku 2020 na zákony cudzieho štátu patrí do kategórie absurdného humoru. Rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR vychádza z českého Občiansko-súdneho rádu a českého Občianskeho zákonníka a českého zákona o Konkurze a vyrovnání, pričom rozhodnutia súdov v rovnakých sporoch v Českej republike a v Slovenskej republike po roku 1993, teda už 27 rokov, sú odlišné.

22. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP a s poukazom na ods. 22. napadnutého rozhodnutia žalobca uviedol, že nehnuteľnosti v skutočnosti neponúkol na odpredaj žalovaný dobrovoľne, ale ich ponúkol správca v rámci konkurzu. Žalovaný tieto nehnuteľnosti mohol dávno predať pred konkurzom a dobrovoľne čiastočne uhradiť svoje dlhy. Poskytovanie súčinnosti správcovi je zákonná povinnosť žalovaného podľa § 74 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z.z. a neposkytnutie súčinnosti môže mať trestno-právne následky. Konanie správcu konkurznej podstaty v zmysle zákona pripisuje súd prvej inštancie ako poctivý zámer žalovaného. Súd pripisuje žalovanému snahu o opätovné zaradenie sa do spoločnosti, ako poctivý zámer, pričom v súdnej terminológii sa tento pojem používa iba pre osoby, ktoré sa vrátili z výkonu trestu, čo nie je tento prípad.

23. Následne žalobca v odvolaní zhrnul konanie žalovaného pred vyhlásením konkurzu a konanie žalovaného po vyhlásení konkurzu s tým, že uvedené a žalovaným nerozporované dôkazy, ktoré vytvárajú uzatvorený a do seba zapadajúci logický okruh, svedčia o tom, že tento osobný bankrot je dopredu vymyslená kalkulácia. Takýto sled udalostí súd prvej inštancie vyhodnotil ako sled „náhod“. Súd prvej inštancie vytvoril precedens, podľa ktorého sa dlžník môže úmyselne beztrestne zadlžovať a to aj do budúca opakovane, podporuje a priamo navádza na podvodné správanie sa dlžníka a tvrdí, že sa oplatí svoje dlhy nezaplatiť a že účet za nezaplatenie zaplatia poctiví zarábajúci občania. Bola porušená zásada rímskeho práva, podľa ktorej z neprávania nemôže vzniknúť právo. Z nepoctivého zámeru dlžníka nemôže vzniknúť právo na konkurz.

24. Žalobca má jednoznačne za to, že súd prvej inštancie žalovanému priznal práve diametrálne opačný status ako mal žalovaný, ktorého identifikoval ako osobu, u ktorej treba hľadiť miernejšie na skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer. Skutočnosť, že žalovaný sa úmyselne dostal do platobnej neschopnosti súd neskúmal. Naopak, prísnejšími povinnosťami súd zaťažuje žalobcu. Žalobcu ako veriteľa stavia akoby do pozície toho „zlého“ a žalovaného do pozície toho „ublíženého“ a tomu aj prispôsobuje výklad právnych predpisov, na základe vlastného subjektívneho hľadiska a v rozpore s právnymi predpismi. Súd prvej inštancie naivne a bez náležitého odôvodnenia prevzal zmätočnú a vzájomne sa vylučujúcu a protichodnú argumentáciu žalovaného a mylne vychádzal zo zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“, ktorá platí výlučne v trestnom a priestupkovom konaní a nie v konaní podľa Civilného sporového poriadku a nie v konaní podľa zákona č. 7/2005 Z.z.

25. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že má za to, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak žalobu žalobcu zamietol, a preto navrhuje, aby odvolací súd odvolanie žalobcu v celom rozsahu zamietol a rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Žalovaný je úplne stotožnený so závermi súdu prvej inštancie, ktorý rozhodol po precíznom a rozsiahlom dokazovaní. Je presvedčený, že súd prvej inštancie dospel k správnejmu záveru, že v prípade žalovaného sa nejednalo o nepoctivý zámer v

konaní o oddĺženie tak, ako to prezentoval žalobca. Źalovaný by nerád zaľaľoval súd opakovaním svojich vyjadrení a svojou obranou, preto poukazuje na svoje písomné vyjadrenie k ľalobe, ako aj na argumentáciu na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo na súde prvej inšťancie dňa 30.07.2020. Źalovaný sa absolútne nestotoľňuje s odvolaním žalobcu, považuje ho za zmätočné a vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu za irelevantné, pričom poukazuje na to, že tvrdenia žalobcu o jeho nepoctivom zámere nemajú ľiadnu oporu v zákonných ustanoveniach, na ktoré vo svojom odôvodnení poukázal súd prvej inšťancie. Źalovaný nič nemá, nič nevlastní, prišiel o všetko na čom celý ľivot pracoval.

26. V odvolacej replike žalobca uviedol, že ľalovaný vo vyjadrení k odvolaniu neuviedol ľiadne dôkazy, ktorými by namietal dôvody odvolania. Nenamieta konkrétne body odvolania, s ktorými nesúhlasí. Źalobca sa pridriľava odvolania, ktoré riadne odôvodnil. Rozhodnutie súdu prvej inšťancie trpí vážnymi procesnými chybami, rozhodoval sudca, ktorý mal byť vylúčený, sudca získaval dôkazy mimo procesným spôsobom, súd sa nezaoberal otázkou porušenia § 3 ods. 7 zákona č. 253/1998 Z.z., neuplatňoval prísnejšie skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer ľalovaného, nedostatočne sa vysporiadal s odôvodnením, prečo neuplatňoval dôkaz, ktorým je List vlastníctva č. XXXX. Súd prvej inšťancie prispôsobuje výklad právnych predpisov na základe vlastného subjektívneho hľadiska a v rozpore s právnymi predpismi. Ide o evidentne svojvoľné rozhodnutie zo strany sudcu a dochádza k „ohýbaní práva“. Źalobca dáva do pozornosti, že jeho pohľadávka voči ľalovanému vznikla zákonným spôsobom, bola judikovaná súdom, poverenie na vykonanie exekúcie bolo schválené súdom.

27. Dňa 16.11.2020 súd prvej inšťancie doručoval ľalovanému vyjadrenie žalobcu s tým, že sa môže ku nemu v lehote 10 dní od doručenia vyjadriť (§ 374 ods. 2 CSP). Písomnosti boli ľalovanému listinne doručené dňa 24.11.2020. Źalovaný sa už vo veci nevyjadril.

28. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací bol pri rozhodovaní o odvolaní viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 CSP). Pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyľadovoval to dôležitý verejný záujem, na prejednanie odvolania odvolací súd pojednávania nenariadil (§ 385 ods. 1 CSP). Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 17.03.2021, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Krajského súdu v Banskej Bystrici (§ 378 ods. 1 a § 219 ods. 1, 3 CSP).

29. Z obsahu spisu súdu prvej inšťancie vyplýva, že žalobca sa domáhal zrušenia oddĺženia ľalovaného, keď nepoctivosť zámeru ľalovaného videl v tom, že v návrhu na vyhlásenie konkurzu neuviedol dôležitú informáciu, že 26 rokov podnikal, pričom z podnikania mal príjem. Podľa žalobcu ľalovaný sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh na oddĺženie a v čase podania návrhu ľalovaný nebol platobne neschopný. Zo správania ľalovaného pred podaním návrhu možno usudzovať, že pri preberaní záväzkov sa spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešitť konkurzom alebo splátkovým kalendárom a možno usudzovať, že mal snahu poškodiť veriteľov. Podľa žalobcu sa javí, že ľalovaný má pobyt v niektorom zo susedných štátov, preto v čase podania návrhu nemal centrum hlavných záujmov na území SR. Źalovaný nemal ani snahu sa s veriteľmi vysporiadať v rámci svojich možností a schopností a poskytovať im potrebnú súčinnosť.

30. Podľa § 166f ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov, veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením, má právo domáhať sa zrušenia oddĺženia návrhom na zrušenie oddĺženia podaným voči dlžníkovi alebo jeho dedičom do šiestich rokov od vyhlásenia konkurzu alebo určenia splátkového kalendára na súde, ktorý rozhodol o oddĺžení, ak preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Ak je takýchto návrhov viac, súd ich spojí na spoločné konanie. Vo veci samej rozhoduje súd rozsudkom.

31. Podľa § 166g ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. dlžník má poctivý zámer, ak z jeho správania po podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešitť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, najmä ak poskytoval správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť, vynaložil snahu získať zamestnanie, zamestnal sa alebo si zabezpečil iný zdroj príjmov, v prípade nie nepatrného dedenia, daru alebo výhry zo stávkovej hry ponúkol aspoň polovicu takéhoto zdroja dobrovoľne veriteľom na uspokojenie nevymáhateľného dlhu, prípadne vynaložil snahu o zaradenie sa do spoločnosti alebo sa do spoločnosti opätovne zaradil.

32. Podľa § 166g ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. dlžník nemá poctivý zámer najmä, ak

- a) v zozname majetku ani na dopyt správcu neuviedol časť svojho majetku, aj keď o ňom vedel alebo s prihladením na okolnosti musel vedieť, na majetok nepatrné hodnoty sa neprihliada,
- b) v zozname veriteľov ani na dopyt správcu neuviedol veriteľa fyzickú osobu, v čoho dôsledku veriteľ neprihlásil svoju pohľadávku, aj keď o ňom vedel alebo s prihladením na okolnosti musel vedieť, na drobných veriteľov sa neprihliada,
- c) v návrhu alebo v prílohe návrhu alebo na dopyt správcu uviedol nepravdivú dôležitú informáciu alebo neuviedol dôležitú informáciu, aj keď vedel alebo s prihladením na okolnosti musel vedieť, že ide o dôležitú informáciu,
- d) bez vážneho dôvodu neposkytol správcovi potrebnú súčinnosť, ktorú možno od neho spravodlivo vyžadovať,
- e) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh,
- f) v čase podania návrhu dlžník nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihladením na okolnosti musel vedieť,
- g) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že pri preberaní záväzkov sa spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom alebo splátkovým kalendárom,
- h) zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa,
- i) bez vážneho dôvodu riadne a včas neplní súdom určený splátkový kalendár,
- j) bez vážneho dôvodu riadne a včas neplní výživné pre dieťa, na ktoré vznikol nárok po rozhodujúcom dni; tohto dôvodu sa môže dovolávať iba dieťa alebo zákonný zástupca dieťaťa,
- k) bez vážneho dôvodu riadne a včas neplní povinnosť vrátiť Centru právnej pomoci hodnotu poskytnutého preddavku na úhradu paušálnej odmeny správcu; tohto dôvodu sa môže dovolávať iba Centrum právnej pomoci,
- l) dlžník sa domáhal zbavenia dlhov napriek tomu, že na území Slovenskej republiky nemal v čase podania návrhu centrum hlavných záujmov.

33. Podľa § 166g ods. 3 zákona č. 7/2005 Z.z. súd prihliada prísnejšie na skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer u dlžníka, ktorý v minulosti mal alebo stále má významnejší majetok, má skúsenosti s podnikaním, pôsobí alebo pôsobil ako vedúci zamestnanec alebo pôsobí alebo pôsobil v orgánoch právnickej osoby alebo má iné osobitné životné skúsenosti.

34. Odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov uvedených žalobcom v odvolaní a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, z vykonaných dôkazov dospel k správnyim skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, keď žalobu žalobcu zamietol. Vo veci konal a rozhodoval nezaujatý sudca a v konaní na súde prvej inštancie odvolací súd nezistil vady procesných podmienok, ani porušenie práva na spravodlivý proces alebo inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

35. Odvolací súd sa podľa § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a len na zdôraznenie správnyosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa ďalšie dôvody.

36. Zákon č. 7/2005 Z.z. v ustanovení § 166g ods. 5 explicitne stanovuje, že v konkurznom konaní ani v konaní o určení splátkového kalendára súd poctivý zámer dlžníka neskúma, ale poctivý zámer dlžníka súd skúma iba v konaní o návrhu na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer. Návrh na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer má podľa § 166f ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. právo podať veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením, ak preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Hmotným právom stanovená požiadavka, aby dotknutý veriteľ preukázal, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer, zodpovedá aj jednému zo základných princípov civilného sporového konania, ktorým je povinnosť strán sporu označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi tak, ako to upravuje článok 8 CSP. Všeobecne totiž platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť a preukázať žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/2/2016 zo dňa 11.04.2017).

37. Preto, ak v súdnej veci súd prvej inštancie vyžadoval od žalobcu unesenie dôkazného bremena, nešlo o zaťažovanie žalobcu prísnejšími povinnosťami tak, ako to žalobca tvrdil v odvolaní a nešlo ani o výklad právnych predpisov v prospech žalovaného, ale postup súdu prvej inštancie a jeho posúdenie boli

v úplnom súlade so znením § 166f ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z., v zmysle ktorého súd oddĺženie zruší, ak dotknutý veriteľ preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Povinnosť veriteľa preukázať nepoctivý zámer dlžníka znamená, že dotknutý veriteľ, t.j. žalobca musí uviesť konkrétne tvrdenia prečo má za to, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer a súčasne musí tieto tvrdenia podporiť dôkazmi, t.j. preukázať. Súd teda v konaní najskôr vyhodnocuje splnenie povinnosti žalobcu a unesenie dôkazného bremena žalobcom a až následne môže vyhodnocovať, či žalovaný preukázal skutočnosti vylučujúce žalované právo. Ak si však žalobca v konaní na súde prvej inštancie dostatočne nespĺnil povinnosť preukázať nepoctivé konanie žalovaného, a preto súd prvej inštancie žalobu o zrušenie oddĺženia zamietol a len na doplnenie poukázal na správanie dlžníka po podaní návrhu, nie je možné súdu prvej inštancie pričítať, že si naivne a bez náležitého odôvodnenia prevzal zmätočnú a vzájomne sa vylučujúcu a protichodnú argumentáciu žalovaného tak, ako to v odvolaní uviedol žalobca a rovnako takýto postup a posúdenie súdu prvej inštancie nie je možné vykladať tak, že súd prvej inštancie mylne vychádzal zo zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“, ktorá v civilnom sporovom konaní neplatí. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal zo zásady formálnej pravdy, ktorou sa civilné sporové konanie dôsledne riadi, teda v konaní bol limitovaný preukázanými tvrdeniami žalobcu, a preto zamietnutie žaloby z dôvodu, že žalobca nepreukázal nepoctivé konanie žalovaného pri oddĺžení, nie je možné vyhodnocovať ani tak, že súd prvej inštancie vytvoril precedens, podľa ktorého sa dlžník môže úmyselne beztrestne a aj opakovane zadlžovať.

38. Kritériá pre určenie nepoctivého zámeru sú príkladným spôsobom uvedené v ustanovení § 166g ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. a sú sústredené predovšetkým na ekonomické správanie dlžníka pred podaním návrhu na oddĺžovacie konanie a po jeho podaní. Odvolací súd súhlasí s tvrdením žalobcu v odvolaní, že konanie žalovaného je nevyhnutné posudzovať komplexne, nič to však nemení na skutočnosti, že súd rozhoduje o návrhu na zrušenie oddĺženia len na základe žalobcom uvedených tvrdení a unesenie dôkazného bremena žalobcom posúdi len v rozsahu, či vykonané dôkazy preukazujú žalobcom uvedené tvrdenia.

39. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie sa nezaoberal otázkou porušenia zákona č. 253/1998 Z.z. žalovaným z hľadiska § 3 ods. 7, ktorý určuje povinnosť hlásiť trvalý pobyt.

40. Veriteľ, ktorý podá návrh na zrušenie oddĺženia, môže uvádzať aj iné skutočnosti, na základe ktorých bude tvrdiť, že dlžník nesledoval pri oddĺžení poctivý zámer, keďže výpočet dôvodov v ustanovení § 166g ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. je len príkladný. V civilnom sporovom konaní pritom platí, že strany konania nie sú povinné uplatnený nárok ani obranu proti nemu právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia je vecou súdu, musia však uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/25/2018 zo dňa 29.11.2018). Preto aj veriteľ ako žalobca musí svoje tvrdenia uviesť tak, aby bolo dostatočne zrejmé, čo nimi sleduje a zamýšľa, pretože len tak ich súd môže subsumovať pod dôvody pre zrušenie oddĺženia.

41. Žalobca v konaní na súde prvej inštancie uviedol, že žalovaný neprevzal list žalobcu zo dňa 02.09.2014, v ktorom mal žalovanému navrhnúť splátkový kalendár a zásielka sa vrátila ako neprevzatá v odbernej lehote a podľa tvrdení žalobcu žalovaný sa vyhýbal aj prevzatiu akejkoľvek doporučenej úradnej zásielky, na ktoré tvrdenie predložil 3 Verejné vyhlášky o oznámení miesta uloženia písomnosti z Daňového úradu Banská Bystrica, pobočka Lučenec. Avšak tieto tvrdenia žalobca uviedol v kontexte toho, že nepreberanie pošty od svojich veriteľov je úmyselné konanie žalovaného, je to ľahkomyselný a nedbalý prístup a v kontexte toho, že žalovaný veriteľom neposkytol žiadnu súčinnosť ani pred, ani po vyhlásení konkurzu a ani nemal úprimnú snahu riešiť svoj dlh. Žalobca teda tvrdenia o nepreberaní zásielok neuviedol na skutočnosť, že žalovaný si nespĺnil povinnosť hlásiť trvalý pobyt, ale žalobca v nich videl snahu žalovaného poškodiť svojho veriteľa. Pretože žalobca v konaní na súde prvej inštancie neuviedol tvrdenie, že žalovaný porušil povinnosť hlásiť trvalý pobyt, súd prvej inštancie sa nemal na základe akých rozhodných skutočností zaoberať otázkou, či žalovaný túto povinnosť porušil a či porušenie povinnosti hlásiť trvalý pobyt je možné subsumovať pod nepoctivý zámer žalovaného ako dlžníka. Rovnako súd prvej inštancie z dôkazov žalobcu o vrátení zásielky žalobcu a o doručovaní zásielok žalovanému verejnou vyhláškou nemohol si vyvodiť skutkové zistenie, že žalovaný tým mal porušiť povinnosť hlásiť trvalý pobyt, keďže dokazovanie v sporovom konaní nemá slúžiť na to, aby si sám súd z dôkazov strany vyvodzoval a zisťoval rozhodujúce skutočnosti. Dokazovanie má preukázať to, čo strany tvrdili a nie zisťovať to, čo strany netvrdili. Odvolací súd preto nezistil žiadne pochybenie v postupe súdu prvej inštancie, keď na základe tvrdení žalobcu o nepreberaní zásielok žalovaným a na

základe dôkazov o vrátení zásielky žalobcu a o doručovaní zásielok žalovanému verejnou vyhláškou, súd prvej inštancie sa otázkou, či žalovaný porušil povinnosť hlásiť trvalý pobyt, nezaoberal a nešlo ani o nesprávne právne posúdenie veci, ak súd prvej inštancie neskúmal, či žalovaný porušil zákon č. 253/1998 Z.z..

42. Pokiaľ tvrdenie, že žalovaný porušil povinnosť hlásiť trvalý pobyt, žalobca uviedol v odvolacom konaní, odvolací súd zdôrazňuje, že koncepcia odvolacieho konania v civilnom sporovom konaní vychádza z tzv. neúplného apelačného systému. Neúplnosť apelácie znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie je obmedzené a odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok v § 366 CSP. Pretože tento prostriedok procesného útoku sa netýka procesných podmienok konania, ani výlučenia sudcu a nemá ním byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a taktiež nejde o prostriedok procesného útoku, ktorý žalobca bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, odvolací súd dospel k záveru, že ide o novotu, ktorú podľa § 366 CSP v odvolaní použiť nemožno.

43. K argumentácii žalobcu v odvolaní, že súd prvej inštancie správne interpretoval ustanovenie § 166g ods. 3 zákona č. 7/2005 Z.z., ale nesprávne ho aplikoval, keď neuplatňoval prísnejšie skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer žalovaného, odvolací súd uvádza, že okolnosti, ktoré sa viažu k osobe dlžníka ovplyvňujú prísnejšie hodnotenie skutočností pre posúdenie zámeru dlžníka, čo ale nie je možné vykladať tak, že už len samotná existencia ktorejkoľvek z týchto okolností má byť dôvodom pre prijatie záveru o nepoctivom zámere dlžníka. Súd podľa § 166g ods. 3 zákona č. 7/2005 Z.z. prihliada prísnejšie na skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer u dlžníka, ktorý v minulosti mal alebo stále má významnejší majetok, má skúsenosti s podnikaním, pôsobí alebo pôsobil ako vedúci zamestnanec alebo pôsobí alebo pôsobil v orgánoch právnickej osoby alebo má iné osobitné životné skúsenosti, a teda najskôr musí dotknutý veriteľ v konaní preukázať existenciu skutočností umožňujúcich prijať záver, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer a až následne súd môže tieto skutočnosti s ohľadom na osobu dlžníka prísnejšie hodnotiť.

44. Okolnosť, že žalovaný dosiahol vysokoškolské vzdelanie v odbore ekonómia, má dlhodobé skúsenosti s podnikaním, bol členom predstavenstva akciovej spoločnosti a pôsobil na rozhodcovskom súde, preto sama o sebe nemohla viesť k záveru, že žalovaný ako dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Tieto okolnosti mohli byť súdom prvej inštancie použité na prísnejšie hodnotenie dôvodov pre poctivý, resp. nepoctivý zámer len za situácie, že by žalobca preukázal, že žalovaný nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Tým, že žalobca nepreukázal skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer u žalovaného, žalobca nedal priestor a možnosť, aby súd prvej inštancie v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci na osobu žalovaného ako dlžníka prihliadal prísnejšie. Keďže len samotná existencia okolností na prísnejšie posúdenie osoby dlžníka nemôže viesť k záveru, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer, nebolo potrebné, aby súd prvej inštancie odôvodňoval, prečo v konečnom dôsledku neuplatňoval prísnejšie kritériá, i keď v ods. 10 odôvodnenia správne konštatoval, že na žalovaného prísnejšie prihliadal. Nešlo preto o výklad právnej normy proti jej zneniu tak, ako to žalobca uviedol v odvolaní a nešlo ani o porušenie princípu právnej istoty. Súd prvej inštancie túto právnu normu správne aplikoval a správne ju vyložil, avšak samotný žalobca tým, že skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer u žalovaného nepreukázal, nedal priestor, aby súd prvej inštancie pri hodnotení dôvodov prihliadal aj na osobu žalovaného. Odvolací súd preto dospel k záveru, že boli splnené podmienky na takýto postup súdu prvej inštancie, nedošlo tým k porušeniu práva na spravodlivý proces, ani k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnemu právnemu posúdeniu veci.

45. Kritériá pre určenie nepoctivého zámeru sú sústredené predovšetkým na ekonomické správanie dlžníka pred podaním návrhu na oddĺžovacie konania a po jeho podaní. Pokiaľ ide o ekonomické správanie dlžníka pred podaním návrhu, dlžník nemal poctivý zámer, ak sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby mohol podať návrh na niektorú formu oddĺžovacieho konania (§ 166g ods. 2 písm. e) zákona č. 7/2005 Z.z.) alebo pri preberaní záväzkov sa spoliehal na to, že ich bude riešiť v oddĺžovacom konaní (§ 166g ods. 2 písm. g) zákona č. 7/2005 Z.z.). Tieto dva dôvody sa obsahovo prekrývajú, i keď pri privodení do platobnej neschopnosti sa vyžaduje úmyselné konanie, pri zadlžovaní stačí aj konanie nedbanlivostné.

46. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie uveril tvrdeniam žalovaného, že pracoval zadarmo 18 mesiacov ako člen predstavenstva akciovej spoločnosti, pracoval zadarmo 5 rokov ako rozhodca v rozhodcovskom súde a vykonával živnosť 26 rokov zadarmo. Odvolací súd nesúhlasí s tým, ako žalobca závery súdu prvej inštancie interpretuje. Súd prvej inštancie v ods. 14 odôvodnenia konštatoval, že sporným v konaní bolo, či žalovaný mal finančné prostriedky na úhradu svojich dlhov a tieto neuhrádzal, pretože tak nechcel urobiť, pričom súd prvej inštancie dospel k záveru, že všetky tvrdenia žalobcu ohľadom vyplácanej odmeny žalovanému zostali len v rovine jeho tvrdení a na ich preukázanie žalobca žiaden dôkaz nenavrhol. Popri povinnosti tvrdenia, dôkazná povinnosť je ďalšou základnou povinnosťou strany v konaní. V civilnom sporovom konaní súd v zmysle § 185 ods. 2 CSP rozhoduje len na základe dôkazov, ktoré navrhnu strany konania a s výnimkou dôkazov, ktoré vyplývajú z verejných registrov a zoznamov, iné dôkazy bez návrhu nevykoná. Dokazovať je povinný každý, kto v spore niečo tvrdí. Ak strana nesplní, resp. nedostatočne splní dôkaznú povinnosť, súd nemôže dospieť k záveru o dôvodnosti ňou uplatneného práva, pretože súd rozhoduje na základe konkrétnych a preukázaných skutočností a zistení, nie na základe nepodložených tvrdení. Preto pre prijatie záveru, že žalovaný nebol platobne neschopný, nepostačovali len tvrdenia žalobcu, že žalovaný mal odmenu za výkon funkcie štatutárneho orgánu, za činnosť rozhodcu rozhodcovského súdu a z podnikateľskej činnosti, ale bolo potrebné, aby žalobca na svoje tvrdenia označil relevantné dôkazy. Žalobca však v konaní na súde prvej inštancie neoznačil a nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by tieto tvrdenia podoprel. Súd prvej inštancie teda neuveril tvrdeniam žalovaného tak, ako to v odvolaní namietal žalobca a nešlo ani o nesprávne skutkové zistenie, ale súd prvej inštancie dospel k správne záveru o nespĺnení dôkaznej povinnosti žalobcu. Súd prvej inštancie pritom nad rámec svojich povinností v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že žalobca nepožiadaval o vykonanie dokazovania daňovým priznaním a účtovníctvom žalovaného, čím mienil poukázať na to, že mohli existovať dôkazy spôsobilé preukázať tvrdenia žalobcu. Neunesenie dôkazného bremena žalobcom preto nie je možné hodnotiť ako nesprávne skutkové zistenia z vykonaných dôkazov, pretože bol to práve žalobca, ktorý svoje tvrdenia dôkazmi nepodoprel, a teda súd prvej inštancie nemal na základe akých dôkazov k žalobcom uvádzaným tvrdeniam dospieť.

47. Žalobca v odvolaní nesúhlasil ani so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal, že by žalovaný podnikol akékoľvek úmyselné konanie, ktorým by sa zámerne priviedol do stavu platobnej neschopnosti. Úmysel je vo všeobecnosti chápaný ako vedomá snaha alebo zámer niečo urobiť. V prípade úmyslu dlžníka priviesť sa do platobnej neschopnosti preto musí ísť o také konanie alebo správanie sa dlžníka, ktorým sa snažil stať sa platobne neschopným alebo ktoré robil so zámerom stať sa platobne neschopným, pričom nepostačuje konanie nedbanlivostné, ale musí ísť o konanie úmyselné, teda o konanie vedomé. Žalobca výpisom z Centrálného registra exekúcií preukázal, že proti žalovanému je vedených 26 exekučných konaní, keď najstaršia spisová značka exekúcie je z roku 2006 a najnovšia z roku 2017. Avšak z tvrdení žalobcu nebolo zrejmé, aké záväzky žalovaný preberal, či boli preberané za účelom krytia nevyhnutných životných potrieb a tých, voči ktorým mal žalovaný vyživovaciu povinnosť alebo či boli určené na nie nevyhnutné potrebné účely. Rovnako z tvrdení žalobcu nebolo zrejmé, či žalovaný svoje dlhy aspoň čiastočne uhrádzal a z akých dôvodov prestal svoje záväzky splácať. Počet exekúcií môže u žalobcu vzbudzovať dojem, že žalovaný vytváral podmienky na to, aby sa dostal do platobnej neschopnosti, ale k záveru, že zo správania žalovaného možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, môže viesť len ucelené a komplexné preukázanie ekonomického správania žalovaného pred podaním návrhu a vedomé správanie sa žalovaného so záverom dostať sa do platobnej neschopnosti. Odvolací súd preto vyhodnocuje ako správny záver súdu prvej inštancie, že úmysel žalovaného priviesť sa do platobnej neschopnosti, žalobca nepreukázal, pričom opäť šlo o situáciu, že nebol to súd prvej inštancie, ktorý dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ale bol to žalobca, ktorý svoje tvrdenia dôkazmi nepodoprel.

48. Žalobca v odvolaní súdu prvej inštancie vytykal, že nevykonal dôkaz, ktorý žalobca predložil vo vyjadrení zo dňa 09.11.2019 a ktorý vyplýva z verejného registra. Týmto dôkazom bol LV č. XXXX, na ktorom je zriadené záložné právo v prospech Daňového úradu Banská Bystrica zo dňa 20.08.2018 a ku dňu 15.03.2018 je zriadené exekučné záložné právo pre súdneho exekútora JUDr. O.. D. G., a teda žalobca konštatuje, že žalovanému bezprostredne/tesne pred podaním návrhu na konkurz vznikali dlhy, preto môžeme žalovanému pričítať úmysel, že pri preberaní záväzkov sa spoliehal na to, že tieto dlhy bude riešiť oddĺžením.

49. V zmysle § 185 ods. 2 CSP súd môže aj bez návrhu vykonať dôkaz, ktorý vyplýva z verejných registrov a zoznamov, ak tieto registre alebo zoznamy nasvedčujú, že skutkové tvrdenia strán sú v rozpore so skutočnosťou. Cieľom takejto zákonnej úpravy je eliminovať v konaní situáciu, že rozhodnutie súdu bude v rozpore so skutočnosťami vyplývajúci z verejných registrov. V praxi sa totiž môže stať, že stranami tvrdené skutočnosti nie sú v súlade so skutočnosťou, ktorá sa zapisuje a zverejňuje, a to napr. v dôsledku omylu strany alebo v dôsledku zmeny pozemkových úprav. Vtedy je namieste, aby súd nebol viazaný návrhmi strán na dokazovanie a aby vykonal dôkazy za účelom zosúladenia tvrdení strán so skutočnosťou, ktorá z týchto registrov vyplýva. Dokazovanie však súd vykonáva len za účelom zosúladenia, nie za účelom, aby si súd zisťoval tvrdenia, ktoré strana v konaní ani len neuviedla. Preto možnosť súdu vykonať dôkaz, ktorý vyplýva z verejných registrov, nie je možné vykladať tak extenzívne, že súd má preberať a nahrádzať procesnú aktivitu strany a vyvodzovať si z týchto dôkazov vlastné tvrdenia.

50. Je pravda, že žalobca ku podaniu zo dňa 09.11.2019, doručenému súdu prvej inštancie dňa 12.11.2019, ktoré podanie bolo replikou žalobcu na vyjadrenie žalovaného k žalobe, ako dôkaz pripojil list vlastníctva č. XXXX vedený Okresným úradom Detva, katastrálny odbor, okres Detva, obec Hriňová, k.ú. Hriňová. V texte repliky žalobca uviedol, že pripája list vlastníctva č. XXXX na majetok vo vlastníctve žalovaného, na ktorom je zriadené exekučné záložné právo rôznymi exekútormi 6x. Tieto exekúcie vznikli v rokoch 2008-2018. Dlžník už pred podaním návrhu na konkurz od roku 2008 sa spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom alebo splátkovým kalendárom. Tzv. malý konkurz bol možný aj podľa starého znenia zákona, len neboli také výhody ako teraz, kde dlžník má veľa práv, veriteľ málo. Súvisle a dlhodobo vytváral dlhy, napr. stal sa neplatičom aj voči Daňovému úradu Lučenec. Pokiaľ by tieto dlhy nevznikli, exekútor nezriadi záložné právo 6-krát. Žalovaný vytvoril dlhy vo výške niekoľko tisíc eur, pričom dobre vedel, že nehnuteľnosť o rozlohe 345 m², ktorú exekútor založil, má hodnotu 371,- Eur. Zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť veriteľov.

51. Žalobca teda LV č. XXXX predložil na tvrdenie, že na majetok žalovaného zapísaný na tomto liste vlastníctva je zriadených 6 exekučných záložných práv, pričom žalobca neuviedol žiadne tvrdenia o aké konkrétne záložné práva ide a najmä žalobca vôbec nepoukázal na zriadenie dvoch záložných práv v roku 2018. Súd prvej inštancie preto nemal povinnosť, ale ani právo z listu vlastníctva č. XXXX si zisťovať a vyvodzovať konkrétne údaje o záložných právach a subsumovať ich pod zistenia o čase vzniku záväzkov (dlhov) žalovaného. V tejto súvislosti však odvolací súd zdôrazňuje, že deň zriadenia záložného práva nepreukazuje, že vtedy vznikli aj záväzky (dlhy) žalovaného, pretože zriadenie exekučného záložného práva nasleduje až po vzniku exekučného titulu a začatí exekučného konania a zriadenie daňového záložného práva nasleduje až po vzniku daňového nedoplatku. Vykonaním dokazovania LV č. XXXX preto bolo možné preukázať len tvrdenie žalobcu o počte exekučných záložných práv na predmetné nehnuteľnosti, nie o tom, kedy zabezpečované záväzky (dlhy) žalovaného vznikli, a teda LV č. XXXX nemohol byť dôkazom spôsobilým preukázať, že žalovanému bezprostredne/ tesne pred podaním návrhu na konkurz, konkrétne v mesiaci marec 2018 a v mesiaci august 2018, vznikli dlhy.

52. Súd prvej inštancie pritom v ods. 16 odôvodnenia konštatoval, že z výpisu z Centrálného registra exekúcií predloženého žalobcom mal preukázané, že žalovaný mal veľké množstvo dlhov, ktoré boli vymáhané exekučne v priebehu rokov 2006-2017. Odvolací súd preto vyhodnocuje ako správny záver súdu prvej inštancie, že žiadny zo záväzkov nemohol vzniknúť bezprostredne pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, čo ale nie je možné interpretovať tak, ako to v odvolaní uvádzal žalobca, že súd prvej inštancie z dôvodu, že šlo o dlhy „staré“, nemohol žalovanému pričítať úmysel, že pri preberaní záväzkov sa spoliehal na to, že tieto dlhy bude riešiť oddĺžením. Súd prvej inštancie totiž k záveru, že zo správania žalovaného nemožno usudzovať, že pri preberaní záväzkov sa spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom alebo splátkovým kalendárom, dospel z dôvodu, že žalobca tieto tvrdenia bližšie neodôvodnil, iba odcitoval ustanovenia zákona, ktoré danú problematiku upravujú, a teda žalobca nepreukázal také relevantné skutočnosti, ktoré indikujú, že dlžník sa vyslovene spolieha pri preberaní záväzku na to, že tento bude riešiť konkurzom. Súd prvej inštancie teda k záveru, že žalovanému nemožno pričítať úmysel, že pri preberaní záväzkov sa spoliehal na to, že tieto dlhy bude riešiť oddĺžením, dospel nie preto, že žalovaný mal len „staré“ dlhy, ale preto, že žalobca nedostatočne splnil svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Odvolací súd súhlasí so súdom prvej inštancie, že bez toho, aby žalobca v konaní na súde prvej inštancie bližšie odôvodnil a následne aj dôkazmi preukázal také konkrétne správanie sa žalovaného, z ktorého možno usudzovať, že pri preberaní záväzkov sa

spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom alebo splátkovým kalendárom, záver o takomto správaní sa žalovaného nebolo možné prijať, keď ako už odvolací súd uviedol, súd je v konaní limitovaný preukázanými tvrdeniami strán sporu.

53. K tvrdeniu žalobcu v odvolaní, že konanie správcu konkurznej podstaty pri predaji nehnuteľnosti žalovaného súd prvej inštancie pripisuje ako poctivý zámer žalovaného, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v ods. 22 odôvodnenia konštatoval, že žalovaný do konkurzu nevstupoval ako nemajetný, ale ponúkol na odpredaj svoj špecifikovaný nehnuteľný majetok a tieto zistenia súd prvej inštancie uviedol v súvislosti so správaním sa žalovaného v rámci konkurzu a v súvislosti s tým, že správcovi poskytoval potrebnú súčinnosť, keď aj podľa § 166g ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. dlžník má poctivý zámer aj vtedy, ak poskytoval správcovi potrebnú súčinnosť. Rovnako k argumentácii žalobcu, že súd prvej inštancie pripisuje žalovanému snahu o opätovné zaradenie sa do spoločnosti ako poctivý zámer, pričom v súdnej terminológii sa tento pojem používa iba pre osoby, ktoré sa vrátili z výkonu trestu, odvolací súd poukazuje na to, že podľa zákonnej definície poctivého zámeru upravenej v § 166g ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. dlžník má poctivý zámer aj vtedy, ak vynaložil snahu o zaradenie sa do spoločnosti. Súčasťou vyhodnocovania poctivého zámeru dlžníka po podaní návrhu je teda aj skutočnosť, že vynaložil snahu o zaradenie sa do spoločnosti.

54. Pokiaľ súd prvej inštancie v odôvodnení poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29 NSČR 47/2013, nešlo o odvolávanie sa na zákony cudzích štátov tak, ako to v odvolaní uviedol žalobca. Súd prvej inštancie na rozhodnutie najvyššej súdnej autority cudzieho štátu poukázal len podporne, keďže v tomto rozhodnutí boli uvedené závery, ktoré by súd mal a mohol aplikovať pri hodnotení nepoctivého zámeru, a to práve s ohľadom na skutočnosť, že výpočet dôvodov uvedených v ustanovení § 166g ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. je len príkladný a práve v tomto rozhodnutí boli uvedené úvahy, ktoré je možné všeobecne aplikovať na posúdenie nepoctivého zámeru.

55. Žalobca v závere odvolania zhrnul konanie žalovaného pred vyhlásením konkurzu a konanie žalovaného po vyhlásení konkurzu s tým, že tieto vytvárajú uzatvorený a do seba zapadajúci logický okruh a svedčia o tom, že tento osobný bankrot je dopredu vymyslená kalkúlia. Odvolací súd však zdôrazňuje, že podstatou apelačného právneho systému je možnosť strany napadnúť skutkovú a právnu stránku rozhodnutia, a teda odvolací súd vyhodnocuje správnosť napadnutého rozhodnutia, a to v kontexte odvolateľom uvedených a obsahovo konkretizovaných odvolacích dôvodov. Odvolateľ totiž musí podľa § 363 CSP v odvolaní uviesť, z akých dôvodov rozhodnutie považuje za nesprávne a v súlade so zásadou koncentrácie odvolacieho konania odvolací súd je podľa § 380 ods. 1 CSP odvolacími dôvodmi viazaný. Účelom odvolacieho konania teda nie je, aby odvolací súd opätovne posudzoval a vyhodnocoval tvrdenia a skutočnosti, ktoré strany v konaní na súde prvej inštancie uviedli, ale odvolací súd pri rozhodovaní o podanom odvolaní prihliada len na odvolateľom uplatnené dôvody nesprávnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a posudzuje vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia z odvolateľom uplatnených odvolacích dôvodov, ktoré v odvolacom konaní vyšli na javo.

56. K argumentácii žalobcu v odvolaní, že vo veci rozhodoval sudca, ktorý mal byť vylúčený, odvolací súd uvádza, že z prejednávania a rozhodovania sporu je podľa § 49 ods. 1 CSP vylúčený aj sudca, u ktorého so zreteľom na jeho pomer k sporu možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. O pomer k sporu ide vtedy, ak je sudca sám stranou sporu alebo ak by mal právny záujem na výsledku konania. Pomerom sudcu k veci je aj skutočnosť, že sudca získal o veci informácie inak, ako predpísaným procesným spôsobom a postupom

57. Žalobca videl zaujatosť zákonnej sudkyne v tom, že rozhodla aj o povolení konkurzu na majetok žalovaného a že zo žiadosti pri podaní návrhu na oddĺženie mala k dispozícii prílohy a dokumenty, ktoré na pojednávaní boli zaradené ako dôkazy v prospech žalovaného, pričom žalobca poukázal na to, že na súde prvej inštancie pracuje 50 sudcov, a preto o jeho žalobe mal rozhodovať iný nezaujatý sudca a nie sudca, ktorý konkurz povolil.

58. Z obsahu spisu v listinnej a ani v elektronickej podobe a rovnako z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by súd prvej inštancie vykonával aj iné dôkazy, než ktoré boli stranami označené a predložené v tomto prebiehajúcom súdnom konaní a najmä nevyplýva, že by zákonná sudkyňa pri rozhodovaní vychádzala aj z listín a príloh, ktoré žalovaný podal spolu s návrhom na oddĺženie. Žalobca pritom ani len nekonkretizoval, ktoré dôkazy z iného súdneho konania a akým spôsobom mali byť v posudzovanej veci použité a vyhodnotené v prospech žalovaného. Taktiež žalobca

nekonkretizoval ako skutkové a právne posúdenie tejto veci zákonnou sudkyňou mohlo byť ovplyvnené tým, že rozhodla aj o povolení konkurzu na majetok žalovaného. Podľa odvolacieho súdu ide len o nepodložené konštatovanie žalobcu, z ktorého nie je možné prijať záver, že zákonná sudkyňa v tomto konaní rozhodovala na základe dôkazov, ktoré v tomto konaní vykonané neboli alebo že brala do úvahy skutočnosti, ktoré v tomto konaní najavo nevyšli.

59. Pri zabezpečovaní výkonu súdnictva sa podľa § 50 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch organizácia práce každého súdu riadi rozvrhom práce, ktorý podľa § 50 ods. 2 písm. a) zákona č. 757/2004 Z.z. obsahuje aj určenie samosudcov poverených vybavovaním jednotlivých druhov vecí, ktoré došli na súd. Zákonným sudcom je tak v súlade s § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Počet sudcov na tom ktorom konkrétnom súde teda neznamená, že každý sudca daného súdu rozhoduje v každej agende. Neobstojí preto tvrdenie žalobcu v odvolaní, že na súde prvej inštancie pracuje 50 sudcov a tak o jeho žalobe mal rozhodovať iný nezaujatý sudca a nie sudca, ktorý konkurz povolil, pretože o žalobe žalobcu mohol rozhodovať len ten sudca súdu prvej inštancie, ktorý je poverený vybavovaním vecí registra „Odi“. Preto, ak JUDr. Dominika Rejdovianová podľa rozvrhu práce súdu prvej inštancie je poverená vybavovaním vecí registra „Odk“, do ktorého sa zapisujú návrhy na vyhlásenie konkurzu v konaní o oddĺžení a je poverená aj vybavovaním vecí registra „Odi“, do ktorého sa zapisujú návrhy a podnety na zrušenie oddĺženia, rozhodovanie o agende, ktorú má pridelenú v rozvrhu práce, nemôže byť prejavom jej zaujatosti.

60. Pretože pri posudzovaní, či je oprávnené daný dôvod na obavu, že konkrétny sudca je zaujatý, sú rozhodujúce nielen postoj a stanovisko sudcu, teda aspekt subjektívny, ale aj existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môže vzniknúť pochybnosť o nestrannosti sudcu, odvolací súd je toho názoru, že v posudzovanej veci takéto skutočnosti neexistujú, a preto odvolací dôvod, že vo veci rozhodoval zaujatý sudca, naplnený nie je.

61. Jedným z práv tvoriacich právo na spravodlivý proces je právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jeho obsahom je právo strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie je tou časťou súdneho rozhodnutia, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Zákonodarca preto v § 220 ods. 2 CSP stanovil konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia súdneho rozhodnutia tak, aby z neho bola zrejماً jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť.

62. Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie a zostali sporné (napr. Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/95 zo dňa 16. marca 2005). Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR tiež vyplýva, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany konania a jej žalobe nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom (napr. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 19/2019-11 zo dňa 16. januára 2019).

63. Odvolací súd má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie dalo jednoznačnú a špecifickú odpoveď na argument, ktorý bol pre vec rozhodujúci, t.j. že žalobca že žalobca nepreukázal, že žalovaný nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Súd prvej inštancie sa dostatočne a presvedčivo vysporiadal s rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami, ktoré mali vplyv na rozhodnutie o uplatnenom nároku a neuprel žalobcovi možnosť namietat konkrétne skutkové alebo právne závery pri podaní odvolania ako riadneho opravného prostriedku. Pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa náležitosti odôvodnenia ustanovené zákonom, odvolací súd nesúhlasí s tvrdením žalobcu v odvolaní, že súd prvej inštancie rozhodnutie náležitým spôsobom neodôvodnil.

64. Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, a to tak vo výroku I. vo veci samej, ako aj v závislom výroku II. o náhrade trov konania, o ktorých súd prvej inštancie rozhodoval podľa pomeru úspechu vo veci.

65. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

66. Rozhodnutie bolo senátom odvolacieho súdu prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).